

Qua lần kiếng mica che mắt bà Cục nhìn thấy lùm sáng mờ mờ. Lùm sáng báo hiệu rạng đông thì phải. Đứng... đó là lùm sáng rạng đông. Bà Cục nhìn thấy con dấu Mộng Hiền.

Mộng Hiền dựa lưng vào tường, miệng há hốc, cứ chỉ mết mồi. Nàng cầm trong tay cái khăn ướt. Nàng ép khăn lên miệng với mục đích ngăn chặn những phân tử hơi độc còn tích lũy trong phòng sau khi nàng gỡ mặt nạ. Bước chân nàng hơi lảo đảo song nàng còn vững lắm. Nàng rút những sợi dây nỉ nhét dưới cửa ra, đút vào cái túi ni-lông mang theo, đoạn mở hé một cánh cửa sổ. Nàng lại giở giường bà Cục, nhắc đầu bà lên, lấy gối chèn chung quanh cho nạn nhân khỏi té, đoạn cởi mặt nạ cho bà.

Đầu óc bà Cục quay cuồng dữ dội tuy phần lớn hơi độc đã tháo rút ra vườn. Mộng Hiền ghé sát tai bà, nhấn mạnh từng tiếng :

— Ráng ntn thờ một lát nữa, bà cụ ơi. Bà cụ không nghe thì đừng trách.

Đừng trách nghĩa là thế nào ? Bà Cục sống day lết là vì Thế Nhân, vì con. Con chết, mẹ còn thiết sống làm gì nữa. Bởi vậy bà không nín thở. Bà hít vào một cách tham lam. Bà thêm hơi độc như cách đây nửa phút bà thêm oxigen cái tử hoàn

sinh. Nhiều năm trước bà được đưa vào phòng mổ. Y tá dạy bà cách hít thuốc mê. Hồi ấy bà mê mấy giờ đồng hồ rồi tỉnh. Đêm nay bà quyết mê luôn, không tỉnh nữa.

Chuỗi âm thanh lanh tanh, lạch xạch, rì rầm lại phát nổ trong óc bà Cục kèm theo sấm chớp ghê rợn.

Bà Cục đạt được ý nguyện.

V

NHUNG chỉ đạt được một nửa.

Bà Cục không mê được lâu : linh hồn bà lờn vờn trong phòng giây lâu rồi hồi nhập tâm thân gãy còm bất động. Bà bỗng khát nước khác thường. Khát nước hơn cả lữ hành lạc đường trên sa mạc mệnh mỏng cháy bỏng giữa trưa hè. Cánh mũi bà phập phồng trước những đợt sóng dưỡng khí rồn rập. Bà mở mắt. Bà không nhìn thấy gì hết. Bà đang nằm trong cái mùng lớn. Không phải loại mùng bằng tuyn có lỗ ngấu muỗi và thoáng khí

thông dụng. Mà là mùng băng vải láng như sa-tanh ni lông.

Bà nghe tiếng người nói. Rất gần. Rất êm. Ánh sáng xanh mát luồn theo tiếng người vào mùng. Bà biết bà chưa được chết. Bà còn phải sống.

Có tiếng người reo :

— A, bệnh nhân tỉnh rồi. Bà cụ tỉnh rồi. Minh sắp được quyền nghỉ xả hơi một lát.

Tiếng một người khác :

— Nghỉ xả hơi chưa đủ. Riêng anh, anh đáng được gán mê-day nữa. Khi chở đến, ai cũng định ninh bà cụ vô phương cứu chữa. Ngàn ấy tuổi đầu chỉ nghĩ sợ vài hơi là chết ngạt, hưởng hồ...

— Bệnh nhân đã già lại yếu và bại liệt, hơi gaz nhập phổi mà còn sống nhăn kè cũng lạ...

— Sống chết có số mạng, anh ơi.

Bà Cục lồm lợm ở cuống họng. Cửa mùng được khoát rộng và vén lên. Những người mặc áo choàng trắng vây quanh giường bà. Bà Cục hự một tiếng lớn. Người đàn ông đeo kính cận thị, ngực thêu chữ «Bác sĩ» bằng chỉ đỏ mỉm cười, khoan khoái :

— Tốt. Chở bà cụ về phòng. Tôi khám lại lần nữa, nếu không có gì khả nghi thì có thể xuất viện được.

Một tiếng hỏi :

— Hai người kia ra sao hả anh ?

— Người vợ may mắn không sao. Ông chồng thì đành chịu. Chết từ hồi khuya.

Hết rồi... hết rồi... tia hy vọng mỏng manh bà Cục cố bám lấy đã tan biến. Bà Cục khép mi mắt để e ấp sự đau đớn. Bà được đặt trên băng ca. Điều dưỡng viên sửa soạn khiêng bà ra ngoài thì có tiếng kêu khóc thảm thiết. Tiếng kêu khóc của Mộng Hiền.

Nàng nắm vạt áo bờ-lu của viên y sĩ trưởng, tiếng kêu khóc của nàng làm mọi người mũi lòng :

— Trăm lạy bác sĩ, ngàn lạy bác sĩ. Bác sĩ chích thêm thuốc cho chồng tôi. Bác sĩ bơm thêm dưỡng khí cho chồng tôi. Mặt chồng tôi còn tươi mà, bác sĩ, anh ấy còn sống, anh ấy chưa chết bác sĩ ơi !

Mộng Hiền lăn lộn rũ rượi trên đất. Người ta phải đỡ nàng dậy. Người ta phải đỡ dành an ủi nàng. Có người chệp miệng thương xót :

— Tội nghiệp, còn trẻ như thế mà đã góa chồng...

Mấy ngày sau Mộng Hiền đã thành người sương phụ khả kính. Nàng mặc đồ tang theo tây-phương, đen tuyền, áo đen, quần đen, khăn đen, kính mát

đen, giày đen, sắc cầm tay đen. Mặt nàng mệt mỏi, hốc hác, chứng tỏ nàng từng thức đêm khóc chông.

Y tá dẫn nàng vào phòng bệnh giành cho bà Cực. Bà đang nằm ngửa trên giường, mắt nhắm nhắm rồi theo cái chằm vô hình trong không khí vô tận. Thì nàng dẫu giết chông trịnh trọng bước vào.

Người y tá nói với bà Cực, giọng vui vẻ :

— Thưa cụ, cụ sắp sửa được về nhà rồi đấy. Bà Mộng Hiền, con dâu của cụ đến đón. Chúng cháu xin chia vui với cụ.

Phản ứng tức thời của bà Cực là hai cái chớp mắt rành rẽ, dứt khoát. Nghĩa là bà không chịu về. Khốn nỗi, mặt hiệu liên lạc này không được ai lưu ý. Thế Nhân chết, mang theo tiếng không, tiếng có, bằng chớp mắt xuống luôn dưới mồ.

Người y tá hỏi Mộng Hiền :

— Chúng tôi bế cụ ra xe ?

Mộng Hiền lắc đầu :

— Tôi xin cảm ơn. Có người nhà chờ sẵn bên dưới. Chỉ dám phiền quý nhân viên bệnh viện đưa cụ tôi ra thang máy là đủ.

Giọng nói của Mộng Hiền thật ngọt ngào, thật lễ độ, người y tá có cảm tình ngay. Mộng Hiền cười thân với Bà Cực. Bà đáp lại bằng sự im lặng lạnh giá. Sau đó bà báo tin cho người y tá bằng

một loạt chớp mắt đôi. Không, không. Nhiều lần không.

Bà vẫn phải ngồi xe lăn cho Mộng Hiền đẩy ra hành lang. Xuống đến tầng dưới bà thấy một gã đàn ông vạm vỡ đứng hút thuốc lá bên xe hơi. Chiếc xe hơi do con trai bà mua cho Mộng Hiền. Gã đàn ông không cần xưng tên họ bà Cực đã biết rõ lý lịch. Hẳn là Quang Vinh.

Đồng lõa sát nhân với Mộng Hiền.

Vóc dáng và vẻ mặt của Quang Vinh thích hợp với tâm tính của Mộng Hiền. Loại đàn ông bỏ trai mà ăn bảm đàn bà và cung ứng cho những con đàn bà đam dật quá độ như Mộng Hiền những đòi hỏi sung mãn nhất.

Trước sự hiện diện soi mói của người nữ điều dưỡng Quang Vinh chấp tay chào bà Cực :

— Cháu đây, thưa bác. Cháu đến để rước bác về. Tài-xế nghỉ nên cháu phải lái xe.

Người y tá phụ Quang Vinh một tay khiêng bệnh nhân lên xe. Bểng trước hơi chật nên bà Cực được dựng ngồi phía sau. Người y tá vừa quay gót Quang Vinh đã cười ré :

— Thế nào, mình đóng kịch có lột hết tinh thần nghệ thuật không cưng ?

Mộng Hiền không cười, mặt nàng hơi cau. Nàng

chống nạnh, giọng gay gắt :

— Lột hết. Không những lột hết tinh thần vai trò, anh còn mưu toan lột hết áo xống của người ta nữa...

— Ở kia, cưng làm gì vậy ?

— Chẳng làm gì. Chỉ cảnh cáo anh thôi. Lần sau anh còn khoái nhìn một cách đói khát như vậy tôi sẽ xé xác anh ra.

— Anh nhìn ai đâu ?

— Lại chối. Cái miệng diêm đàng ấy chỉ chới xoén xoét. Anh kẻo trai, con y-tá mắt da mắt thịt vừa rồi có vẻ chịu anh, nó bèn quên gài cái khuy trên ngực, tôi đứng chênh ềnh một bên mà anh không sợ, anh cứ nhìn ngấm hau háu, giá không có tôi anh còn bôn đến đâu.

— Vô tình đó, cưng ơi !

— Tính anh vốn hoang đàng, tôi chẳng lạ gì. Tôi yêu anh nên phải cảnh cáo anh. Nhưng anh coi chừng, tiền bạc tôi nắm hết, anh không chịu bỏ cái thói hoa nguyệt sàm sỡ thì đừng hòng...

— Mang tiền ra dọa thì anh sợ rồi. Thôi, anh van em, họ đang ngó chúng mình chằm chằm, có thể họ nghe được...

— Rõ thần hồn nát thần tính, họ đứng xa mình hàng chục mét, họ nghe sao được.

Quang Vinh ngồi bắng sau, ôm gọn bà Cục trong vòng tay. Mộng Hiền rú ga, chiếc xe phóng bắng bắng ra đường lớn. Mộng Hiền quay mặt lại :

— Châm em điều thuốc.

Quang Vinh giã nảy :

— Thuốc có cần sa, không nên hút trong xe. Mùi nó lẩn quẩn cả ngày mới tản. Vả lại... người ta có thể trông thấy dọc đường.

Mộng Hiền nhún vai :

— Sài Gòn gần ba triệu dân, xe cộ hàng trăm ngàn chiếc, thiên hạ còn bận làm ăn, cơm áo, ai thèm để ý đến mình. Châm thuốc ngay cho em...

— Còn bà cụ nữa...

— Trời ơi, anh cũng biết liêm sỉ nữa ư ? Để bà cụ nghe, có sao đâu ? Anh bày mưu cho tôi giết con trai của bà anh còn không sợ, nữa là...

— Ngậm miệng lại em...

— Không. Em không ngậm miệng. Em lại còn mở miệng ra cho anh biết tay.

Mộng Hiền đậu xe dưới một cây đa lớn. Nàng cong môi, mắt long lanh :

— Anh hôn em đi. Hôn cho bà cụ chứng kiến.

Cặp gian phu dâm phụ ôm nhau hôn mùi mẫn. Bà Cục muốn ngoảnh đi chỗ khác cũng không được. Bà chỉ cón cách nhắm mắt lại. Mộng Hiền

nhà người yêu ra rồi nói với mẹ chồng :

— Bọn tôi sẽ không làm gì bà đâu, bà đừng ngại. Vì đám dây tơ trong nhà không phục tùng tôi, tôi đã đuổi hết. Kể cả tài-xế và hai chú y-tá quen. Tôi không thù ghét họ, chẳng qua tôi muốn tất cả được đổi mới. Tôi đã liên lạc với hãng đưa người ở gần nhà, họ hứa nội ngày nay có một y-tá lành nghề, sẵn sóc cho bà. Lâu nay tôi không có dịp gần gũi với bà. Bà không ưa tôi, thành thật mà nói tôi cũng không ưa bà. Nhưng tôi sẽ không cho bà chết. Bà phải sống cạnh tôi. Bà nghe rõ chưa ?

Mộng Hiền lái xe vào tòa biệt thự rộng mênh mông của chồng. Hàng xóm và gia nhân đã tề tựu đông đủ. Mộng Hiền lấy mù-soa chấm mắt. Bước đi của nàng loạng choạng như muốn ngã. Bộ mặt của nàng thật thiều não. Nàng khễ nghiêng đầu chào mọi người. Rồi chậm chạp lên lầu.

Đến phòng nàng giựt phăng cái khăn tang lòng thông vút xuống đất, dẫm chân lên. Quang Vinh lộn ton cúi nhặt, nàng hích đầu gối vào mặt hầu :

— Chuồn đi, còn khề khà gì nữa ?

Quang Vinh đáp :

— Chúng mình là anh em thúc bá, anh ở lại có sao đâu.

— Anh em thúc bá cũng khả nghi. Hôm nay

chịu khó về đi. Vài hôm nữa sẽ tỉnh. Khi cần, anh phôn cho em. Lát nữa, nếu em nhớ em sẽ đến tìm anh.

— Chừng nào chúng mình sẽ...

— Lấy nhau hả ? Hừ... chồng em còn sống sờ sờ chúng mình đã ăn ở với nhau thì anh còn thắc mắc nỗi gì ? Đợi em lành xong tiền bảo hiểm nhân thọ. Hai ba tháng là xong.

— Anh hôn em nhé.

— Can anh. Bọn đây tờ nhìn thấy thì bỏ mẹ. O-voa anh.

Quang Vinh nghênh ngang xuống vườn. Ngồi trong xe lăn bà Cục không ngớt theo dõi Mộng Hiền bằng cặp mắt. Mộng Hiền phát bản :

— Bà nhìn tôi ?

Luồng nhờn tuyến của bà mẹ mất con gia tăng sức nóng căm hờn. Mộng Hiền chột dạ :

— Bà nghĩ cách báo thù ? Bà muốn tố cáo hai đứa tôi ? A, cái đó là việc riêng của bà, cái đó tùy bà, tôi thách bà đấy. Bà mét tôi với công an và tòa án đi. Bà yêu cầu người ta kết án tử hình hai đứa tôi đi. Còn lâu... thừa bà... cụ mẹ chồng yêu qui. Bà nghĩ gì, chuẩn bị gì thì... mặc xác bà. Điều tôi mong muốn là bà tiếp tục thở không khí, tiếp tục uống thuốc và tiếp tục đờp cơm mỗi ngày. Và đặc

biệt là tốp giùm cái lối nhìn thù nghịch.

Mộng Hiền lớn giọng :

— Tốp đi, tốp giùm đi. Không ai chịu nổi.

Bà Cực vẫn nhìn Mộng Hiền bằng cái nhìn không chớp. Cái nhìn của người không biết sợ. Cái nhìn của kẻ gan lì. Cái nhìn biểu hiện sự quyết tâm phục thù. Mộng Hiền chưa dám giết bà. Thì bà quyết tâm thách đố lại. Chúng nổi xung, chúng hạ sát bà, bà càng nhẹ nợ.

Nhưng Mộng Hiền lại e sợ. Nàng cúi gằm, rảo bước ra khỏi phòng.

VI

CUỘC chiến tranh cân não giữa hai người đàn bà mỗi ngày một thêm ác liệt. Hễ Mộng Hiền chường mặt ra là bà Cực nhìn chăm chăm không chớp, nhìn đến khi nào nàng phải tháo chạy.

Trong thời gian ấy Quang Vinh ghé nhà luôn luôn. Thoạt tiên, hai ba ngày một lần. Đến thăm một lát rồi kiểu từ. Tiếng là đến thăm và an ủi bà

Cực. Kỳ thật hẳn không buồn ngó ngang đến bà. Hẳn tạt qua phòng bà. Mộng Hiền ngã vào cánh tay rắn chắc của hẳn để rồi cả hai tình tự với nhau trên cái giường đầy kỷ niệm dọ bà Cực mua, cái giường đôi nệm dày, trải khăn xinh xẻo màu bường.

Dần dà Quang Vinh ở lại lâu. Từ sáng đến trưa. Hoặc liền từ tối đến xâm tới. Rồi hẳn ghé đêm, khi gia nhân dọn dẹp xong xuôi và đi ngủ hết. Thời kỳ ghé đêm này kéo dài gần hai tháng, sau đó Quang Vinh xách đồ đoàn tới, ở chung nhà, chung phòng, và chung giường với cô vợ góa. Mộng Hiền không thể chờ đến giờ dầu, chứ đừng nói là chờ đến đoạn tang nữa. Nhưng hai người chỉ sống tình vợ chồng lên lút. Không dám làm lễ cưới. Không dám báo tin cho mọi người. Vì như vậy sẽ không được hưởng sản nghiệp do Thế Nhân để lại.

Quang Vinh đóng đô thường trực trong nhà thì bà Cực cũng bắt đầu bị bỏ bê. Thuốc men bữa đực, bữa cái, về ăn uống thì khoán trắng cho một u già lẳng tai, chặm chạp, vụng về và không thạo việc nên hầu như bà Cực không có chút gì bổ dưỡng vào cơ thể. Kết quả là bà Cực mắc bệnh cúm, phải mời bác sĩ. Suýt nữa bà đáp tàu suốt theo con trai.